

«който люби всякого равно. Съвършенна-та любов не дѣли едно-то «естество на чловѣцы-тѣ по разны-тѣ имъ качества, а всякога като «гльда на него равнолюби всячкы» (о люб. сотн. 1 17).

Любовь-та Християнска длъжна е да ся простира а) къмъ врагове-тѣ, б) къмъ великы-тѣ грѣшници, в) къмъ иновѣрны-тѣ, г) къмъ невѣрны-тѣ, д) даже къмъ умрѣлы-тѣ.

§ 288. *Любовь-та къмъ врагы-тѣ.*

Врагове наричамы оныя, кои-то хранятъ къмъ насъ нерасположеніе или ненависть и желаніе да ны вредятъ.

Любовь-та къмъ врагы-тѣ не състои въ това, чтото да не бы имали ни най-малко-то негодованіе или скърбь, когато гльдамы злонравіе-то имъ, или да ги не признаваме злонравни за злонравіе-то имъ, и не състои въ това, всякога да имъ отстѣпимы злонны-тѣ намѣренія и усилія, и да не искамы отъ тѣхъ никакво удовлетвореніе за причиненны-тѣ отъ тѣхъ обиды. Зачтото ако бы съвършенно-то прощеніе на оскръбленія-та да направимъ безусловно правило, то чрѣзъ това была бы дадена пълна свобода на лоши-тѣ хора — беззаконно да притеснявать дрбры-тѣ. Надежда-та на ненаказваніе-то е едно отъ побужденія-та къмъ престѣпленія до крайность.

А истинно-то свойство на любовь-тѣ къмъ врагы-тѣ състои да недържимъ къмъ тѣхъ злобѣ и ненависть; а да ги уважаваме, като създадени по образу Божій, като наши братія, като искупени отъ Исуса Христа, като чловѣцы, након-то отъ Господа Бога е назначено съ насъ вѣчно блаженство, — да ги уважаваме, да имамы къмъ тѣхъ братско расположение, и да показваме къмъ тѣхъ състраданіе въ гибелно-то имъ състояніе, искренно да желаемъ тѣхно-то обрѣщеніе къмъ Бога, да ся молимъ за просвѣщеніе-то и исправленіе-то имъ, да спомогамы на оныя, кон-то ся трудятъ за да ги обрѣнатъ. Съ такавъ любовь задължава Господь всячкы-тѣ Християны кога-то казалъ: *любите враги ваша, и прибавилъ: благословите клеуущія вы, добро творите ненавидящымъ васъ и молитесь за творящихъ вамъ напасть и изгонящихъ вы* (Мат. 5. 44). Сщцето заповѣдалъ и Св. Апостоль: *будите ни единому зло за зло воздающе, помышляюще добрая предъ всѣми чловѣкы, не себе отмщяюще, возлюбленни, но дадите мѣсто гнѣву: писано бо есть: Милъ отмщенія: Азъ воздамъ, глаголетъ Господь* (Рим. 12. 17—19). б) Макарь е трудно да ся желае добро на тогава, кой-то желае намъ зло-то, трудно да ся хвали имя-то на тогава кой-то черни наше-то, въ това е необходимо: *зачтото дума Апостоль, аще любовь не имамъ ничтоже есмь* (1 Кор. 13. 2). Кой-то не люби врагы-тѣ, той не люби ближны-тѣ, понеже и врази-тѣ сж наши ближни. в) На любящы-тѣ врагы-тѣ Господь обѣщава прощеніе на грѣхове-тѣ: *аще отпущаете чловѣкомъ согрѣшенія ихъ, рекль Той, отпущитъ и вамъ Отецъ вашъ небесный* (Мат. 6 15); нѣ както ные много часто съгрѣшаваме и спорѣдъ това часто ся нуждаемъ въ прощеніе на грѣхове-тѣ; то длъжни смы да ся въсползуваме съ любовь-тѣ къмъ врагы-тѣ, като чрѣзъ надѣжно средство, да получимъ прощеніе на свои-тѣ грѣхове; а нелюбящы-тѣ свои-тѣ врагове и непрощающы-тѣ тѣмъ, не можтъ да получаютъ прощеніе на грѣхове-тѣ си въ суда